

OVERWEGING HET STEIGER
Zondag 29 juli 2018, 17de zondag door het jaar B
Voorganger: Magda Verheijen

Lezingen: 2 Koningen 4, 42-44 / psalm 145 / Efeziërs 4, 1-6 / Johannes 6, 1-15

Beste mensen hier bijeen,

Als wij nu eens een wedstrijdje doen wie van ons de meeste uitdrukkingen kent waar het woord BROOD in voorkomt, dan weet ik zeker dat u het wint...er zijn er zoveel...

Brood, bad en bed, het is brood en broodnodig, zitten op water en brood, haring en wittebrood, Leiden is uit de nood, het volk wil brood en spelen, enz. enz.

En, in liturgische taal spreken wij van Brood en Beker; geef ons heden ons dagelijks brood.

Het zit gewoon in ons gebakken: water mag dan de eerste levensbehoefte zijn, maar brood is zeker zo belangrijk. Ieder volk, elke streek, kent eigen broden met bijbehorende broodrecepten.

In het leesrooster van het liturgisch jaar B zitten we nu in de periode van de zgn. broodverhalen. Vorige week, vandaag en ook aankomende weekend wordt er gesproken over brood.

(En, uiteraard, delen we straks weer met elkaar brood en beker.)

In de Bijbel staat er nooit wat er staat; of wat je denkt dat er staat. De geschriften zijn vol van symboliek, vol van betekenissen die wij niet (meer) kennen. En het taalgebruik klinkt ons vaak vreemd in de oren. (dat is ook weer niet zo vreemd, want van vertaling op vertaling knapt geen enkele tekst op.)

Als het gaat om het verhaal van Johannes over de gebeurtenissen bij het meer van Galilea, dan is daar vorige week een bijzonder goede betekenis aan gegeven door voorganger C.E. Dat gaan we vandaag heus niet over doen.

Kijk vandaag eens naar wat Elisa overkomt in het 2de boek Koningen? Dat verhaal loopt aardig parallel met het verhaal uit Johannes. Maar niet helemaal. Waar Jezus, zelfbewust, bijna uitdagend, iets in gang zet, en zijn leerlingen aanspoort om zonder tegenwerpingen aan de slag te gaan, is er bij Elisa meer de profetische inslag: ook hij zegt de aanwezige (honderd) mensen te gaan

voeden, maar hij legt de kracht, de verantwoordelijkheid voor wat hij min of meer gedwongen wordt te doen, bij de Heer.” Want zo spreekt de Heer; zij zullen eten en overhouden.”

Jezus wist wat Hij ging doen, Elisa doet wat hem wordt ingegeven...en beiden zetten zo iets heel bijzonders in gang.

Jezus en Elisa zijn echter wel beiden vol vertrouwen. Zo vol, dat ze er bijna in stikken; zij geven zich gewoon over aan de Allerhoogste. Hoe ongerijmd dat ook is in de ogen van de toeschouwers. In de ogen van ons.

We noemen deze (brood) verhalen dan ook niet voor niets natuurwonderverhalen; er is een tekort en ineens blijkt de natuur niet het laatste woord te hebben; er gebeurt iets dat niet gehoorzaamt aan de natuurwetten en dat ons denken overstijgt.

Psalm 145, de (eigenlijke) antwoordpsalm van vandaag sluit op dat overstijgende aan: is EEN grote lofzang op de grootheid, macht en luister van de Heer, op zijn gerechtigheid, barmhartigheid en goedheid.

“Koninklijk is de Heer in de wijze waarop Hij zijn schepsels voedt.”

Dat koninklijke is, volgens de schrijver van de brief aan de Efeziërs, ook in ons geplant.

Zijn wij niet Zijn schepselen; lijken wij niet op Hem. Zijn wij niet van hetzelfde maaksel als Hij?

Ook wij zijn bestemd om een koninklijke levensgang te gaan. En dat vraagt om een koninklijke houding, om een leven dat op een hoog peil staat. Dat koninklijke predicaat ontvang je als je streeft naar vrede, naar goede verhoudingen, naar het toelaten van de Geest in jezelf.

Wat de Heer aan zijn mensen gunt, mogen wij, op onze beurt, gunnen aan elkaar, aan de ander.

Op een wonderlijk, uitbundige wijze geschiedde het indertijd, maar wij zijn in staat om het ook te doen. Brood geven en delen, niet alleen hier, maar vooral ook buiten deze muren, morgen en overmorgen, elkaar vergeven en jezelf iedere keer weer vergeven, opdat het leven te leven valt. Nu, en altijd.

Amen.